

Jak chtěla Liduška tancovat na hodech

Tenkrát o prázdninách, v nedělních odpolednech, bývalo v zahradě hospody u Hudců veselo. Scházeli se tam muzikanti ochozské kapely a zkoušeli hrát nové písničky. Liduška byla vždy hudebníkům nablížku a nožky jí samy nesly do rytmu polky nebo valčíku. Fanóšek seděl u plotu, vyřezával z kůry staré borovice lodičku a smál se. „No tancuješ pěkně. Naša maminka říká, že tě učily v lese tancovat víly!”

Liduška se zastavila a povzdychla si: „Copak víly... Naša Cilka mě učila tancovat, ta to umí mnohem líp než já. Ale letos ani na hody jít nemože...”

„Proč?” divil se Fanóšek. „Měla půjčený kroj od sósedů a jejich Anča už je veliká, půjde v něm ona. Nikde jinde už nepůjčijó a my na nový kroj nemáme peníze,” vysvětlovala Liduška.

Muzikanti začali znovu hrát a Lidušce se rozjasnily oči: „Pod' Fanóšku, já tě to naučím!”

Fanóškovi se napřed moc nechtělo, vymlouval se, že je tancování pro děvčata, ale když mu Liduška vysvětlila kroky a to, že ona jako žena ho musí při tanci „poslouchat”, začalo se mu to přece líbit. Od té doby všechna letní nedělní odpoledne spolu tancovali za plotem zahrady u Hudců, na polní cestě je nikdo neviděl, v neděli se pracovat na pole nechodilo.

Ale když léto končilo a dětem nastala škola, začala Liduška při vyhrávání ochozské kapely zase vzdychat. „Fanóš-

ku, slyšíš, co hrajó? Hrajó hodové, budó hody...”

„No budó”, pohodil hlavou chlapec, „no a co? Pudeme v průvodu za chasó a budó dobré koláče.” Liduška se zasnila: „Když já bych tak ráda šla v průvodu s chasó a tancovala pod májó...” U plotu poslouchalo muziku taky několik kluků a ti se začali smát: „Na hodech tancovat, to určitě, nemáš kroj a tancujó jen velcí přeci.” Ale to neměli říkat. Fanóšek před ně skočil a odsekl: „Tak abyste věděli, just budeme tancovat na hodech, a oba dva!”

Kluci se smáli, fukali si na čelo a Liduška s Fanóškem odběhli za kostel k lesu. Tam se posadili na mez a Liduška se netrpělivě zeptala: „Fanóšku, jak to chceš prosím tě udělat?” Chlapec si povzdechl: „To ještě moc nevím, ale teď už to tancování nebude jen tak. Musíme Lidko tancovat tak, jako stárek se stárkó, musíme tancovat nejlip z celé chasel!”

Fanóšek to myslel vážně a Liduška byla v sedmém nebi. Tancovali spolu i bez muziky, trénovali téměř každý den, na paloučku u lesa.

Vytáčeli to spolu, až se hory zelenaly, a Liduška zpívala do rytmu. Když zrovna netancovali, tak lítali po loukách, po lese, po příbuzných z Ochoze i z Ubců a pořád něco sháněli a hledali, až se jejich rodiče zlobili, že jsou pořád někde v luftě. Tato jejich snaha měla ale důležitý cíl, muselo jim to na hody slušet jako stárkovi a stárce.

Když nadešla sobota po svatém Václavu a hodový průvod začal chodit po ochozské silnici, začaly se děti oblékat. Až se

průvod zastavil na návsi, byl tam taky Fanóšek s Liduškó.

Liduška měla na sobě bělostnou halenku, červenou sukýnku, červeno-bíle proužkovanou zástěrku a černý šátek přes ramena. Na hlavě měla čerstvě uvitý věneček z těch nejkrásnějších květin, které ještě kvetly na zahrádkách, na loukách a v lese. Fanóšek měl také bílou halenu s červenou vestičkou a s tmavými kalhotami. Na hlavu si nasadil černý klobouček, za který si zastrčil ty nejhezčí květy, které měla Liduška ve věnečku, a ty nejbarevnější pírká, co v poslední době poztráceli kohouti ze dvorků a ptáčkové z lesa.

Kluci na ně zůstali udiveně hledět: „Oni majó opravdu někde v kraji půjčené kroje,” divil se jeden. „Ale ne, Fana má klobók od našich sósedů,” odporoval druhý, ale všichni je užasle sledovali, protože to bylo v dobách, kdy byl každý kousek látky velká vzácnost.

Bylo vyhlášeno sólo pro stárky, muzika zahrála tuš a dva páry stárků se pustily do kola. Kousek stranou, ale tak, aby na ně hlavní stárka viděla, začali tancovat také Fanóšek s Liduškó. Když sólo skončilo, usmála se hlavní stárka na svého stárka jako sluníčko: „Cyrile, podívě se na ty děcka, to je Fanóšek od potoka a Liduška Hudců. Jak só krásně nastrosení a jak umijó tancovat! Nemohli by tancovat s nama?” poprosila a přitulila se k němu. Cyril se nadmul jak páv a kývl na děcka: „Podte s nama do kola!”

A tak se stalo, že děti poprvé mohly tancovat na ochozských hodech a v průvodu potom uzavíraly krojovanou družinu.

A kdo myslíte, že byl za deset let po tom všem nakonec hlavní stárka a stárek na ochozských hodech? Ano, správně, Fanóšek od potoka a Liduška Hudců.

Třeba je mezi těmito stárky z 30. let i Liduška a Fanóšek...